

въ градината има блато и каза на момичето да затвори и никога да не оставя отворена вратичката да се не случи нѣкоя бѣда съ малкитѣ още и слаби патенца. Пенка се обѣща на баба си, че никога нѣма да оставя вратата отворена.

Така се изминѣхъ много дни и патенцата хванѣхъ да попорастнуватъ. Пенка ги хващаше въ рѣцѣтъ си и ги гладѣше мило. Но случи се еднажъ, че Пенка въ пламъка на трапа при-търча въ градината и забрави да затвори вратата слѣдъ себе си. Чолка ходѣше по двора, реши се въ пѣсѣка и квакъ! квакъ! нога за нога, тя се приближи до врата на градината, незабѣлѣжено влѣзе въ градината, а слѣдъ неѣ и патенцата.

Водната миризма примами патенцата къмъ брѣга на блатото, и тѣ минутно се отклатушкахъ по наведения брѣгъ — хайде въ водата, по повърхността на която радостно вдигнѣхъ клѣвчицитѣ си заграбихъ майсторски съ ципѣтитѣ си крачка и пливнѣхъ катъ орѣхови чорупчици нататкъ. А горката майка бѣше съвсѣмъ отчаена, защото нейното непрѣкъснато квакане и викане малкитѣ си — отиваше все по вѣтъра; тя налиташе край брѣга и се силѣше насамъ нататкъ, зовѣше непослушнитѣ си дѣца докато най-послѣ се убѣди, че никое не искаше и да ѣ чуе. Квачката самичка се хвърли подиръ туй въ водата и, разбира се, взе да потѣва.

За малко тя щѣше да загине, ако веднага не забѣлѣжеше синътъ на градинаря. Той бързо се затърча къмъ лодката, стояща при брѣга, леко скочи въ неѣ, загреба живо съ лопаткитѣ и отлѣтъ да извади потѣващата добра кокошка, която улови за крилѣтъ и ѣ турнѣ въ лодката при себе си.